

Ah Hümâ Ah

– DAMLLA · 26 Mayıs 2026

Ahh Hümâ! Ah...Yüreğimin en dipsiz kuyusu, ömrümün en muazzam yarası...Sen şimdi "bilemezsin" dediklerimin ağırlığı altında ezilirken,Ben senin o alevden kanatlarının altında kendi gençliğimi uğurluyorum.

Ahh Hümâ!Kasvetin gergefindeilmekilmek dokudun bu ayrılığı,Şimdi hangi kelime teselli eder, hangi teselli iyileştirir bizi?

Geldin...

Hicranımın orta yerine bahar gibi çöktün,

Lâkin ne senin eriyişin çare artık, ne de benim bu bitap sitemim.

Gözlerin hâlâ o eski, mağrur aşık bakışını arıyor bende,Oysa bende kalan tek şey; un ufak ettiğin varlığımın külleri.

Bilmeyeceksin!.

Bilmeyeceksin Hümâ!..Pençelerin canımı acıtmıyor artık, çünkü acıyacak bir can bırakmadın;Çırpınışlarımızda nafîle, lakin bu esaret ikimizin de ortak kaderi.

Ahh Hümâ!Bir zamanlar gökkuşağım olan o yakamoz buğuları,Şimdi alabildiğine gri, alabildiğine dumanlı Madem sustuk, madem bittik avuç avuç yavaş yavaş;Bırak sular tamamen çekilsin, bırak karanlık bizi tamamen yutsun.Bu gök kubbe ikimize de dar artık...Uyu şimdi şenliğine hüznü yayılan o

izbe sokaklarımda, uyu...

Ah Hüma!..

Bilemezsin Hümâ, bilmeyeceksin!.Sen yokken bu göğün kaç kez yıkıldığını başıma,Kaç gece yıldızları gözyaşlarımla boğduğumu,Ve kaç kış, penceremde senin yolunu beklediğimi bilemezsin.

Bilemezsin sana amade iklimlerimin nasıl ayaza döndüğünü,

Sana kuşuçuşu menzildeyken, ruhumun kaç fersah uzağa gömüldüğünü

Bilemezsin, sessizce "hoş geldin" derken içimin nasıl kan ağladığını,Sana sarılmak isterken bu kolların, aslında kendi tabutunu sardığını.

Sen Kaf Dağı'nda hercai sanrılarla çırpınırken,Ben burada yokoluşumun festivalini tek başıma nasıl kutladığımıVe bendeki bu viraneliğin, senin eserin olduğunu...

Ah Hüma ahh!..

Ağlattığın sığmaz hiçbir cümleye, pişmanlığında yetmez bu maziye.Madem ki geldin, madem ki vurdun kendini yalnızlığımın kıyılarına;Sadece otur ve izle ağır ağır batışımıHoş geldin ölümüme, hoş geldin bitmeyen hicranıma!

Dahasını bilemezsin bilmeyeceksin Hüma!....